

[Pia Dam.]

Hr. Aksel Larsen advarede i formiddags mod at løfte fanen for højt. Af hans indlæg i dag, af hr. Aksel Larsens totale kapitulation over for hr. Per Hækkerups bestræbelser på at få SF under åget, forstår jeg, at hr. Aksel Larsen ikke blot har sænket fanen over sin egen fejlslagne politik, men at hr. Aksel Larsen har opgivet den røde farve på fanen, Hr. Aksel Larsen har valgt den hvide farve, den totale kapitulations farve.

SF har foreslået andre udveje til bekæmpelse af inflationen og de stigende priser. Vi har været villige til at forhandle om disse alternativer, vi har vist os forhandlingsvenlige, men man har ikke villet forhandle alvorligt med os. Med LOs støtte skulle regeringens forslag med brask og bram gennemføres uden modydelse. Det har næsten været, som om man fra en eller anden side i regeringspartiet ligefrem har været interesseret i at kompromittere arbejderflertallet.

Det er i denne situation umuligt ikke at tillægge socialdemokratiet et meget stort ansvar. Man har stillet os over for et ultimatum, som ikke var nødvendigt af økonomiske grunde. Man ville gribe ind i lønmodtagernes rettigheder, det skulle være en perspektivløs kapitalistisk politik, der skulle tvinge SF til at forlade enhver fremtidig forhandlingsposition inden for arbejderflertallet. Vi skulle ad denne vej tvinges til at gå med til f. eks. at tage arbejdsløshedsanvisningen fra fagforeningerne, medvirke til gennemførelse af landbrugsstøtteordninger efter retningslinjer, som ikke findes i vore principper, til besparelser på boligfonden og støtte til den ITP, som SF ikke bryder sig om. Arbejderflertallet skulle helt forvandles til at være et rent socialdemokratisk flertal. Der kunne aldrig spares en krone på militæret, og løfterne på jordlovgivningsområdet var stadig vage og usikre.

LOs formand, Thomas Nielsen, har kaldt os forrædere mod arbejderklassen. Han har

aldrig tænkt over, at den politik, han selv så gerne lægger navn til, kun har én virkning: at desillusionere arbejderklassen, og at hr. Per Hækkerups stokkemetode ikke i det lange løb er med til at skabe respekt for det politiske arbejde og da slet ikke i folketinget. Skal tilliden genoprettes, bør politik blive andet og meget mere end taktiske manøvrer.

Alt dette var regeringens ansvar og taktik, men ansvaret er ikke bare regeringens, også hos SF ligger et stort ansvar. Vi fik ved sidste valg 20 mandater her i tinget, og vi fik derved arbejderflertallet. Vi var alle indstillet på, at dette skulle bruges, sådan som der er talt så meget om, vi var indstillet på at vise beskedenhed, vi var jo kun 20, og vi skulle passe på, at det ikke gik i stykker. Vi lærte imidlertid snart, at dette flertal ikke var lige velkomment for alle socialdemokrater i dette ting. Vi måtte erfare, at der i grunden var mange, der af gammel vane hælder mod et samarbejde til anden side og kun accepterede os, fordi de var nødt til det på grund af flertallet, og som intet havde imod, at arbejderflertallet undlod at føre en ny politik. Vi fik et skatteforlig sammen med socialdemokratiet, og det startede med den ubehagelige moms, selv om der var tale om, at det var to arbejderpartier, der gennemførte det, og bagefter fik vi at vide, at nu måtte vi sandelig holde tand for tunge i 3 år for at virkeliggøre resten af dette skatteforlig. Og i ly af dette krav skulle vi så føre højresocialdemokratisk politik, som, det ville man bilde os ind, var arbejderpolitik.

I denne dårlige situation var det, at SF ikke kunne holde sammen, ingen af os 5 SF'ere eller 6 har nogen sinde ønsket at skulle true en socialdemokratisk regering, og den nuværende situation er for os tragisk. Men for det første er det ikke os, der har valgt den, og for det andet må jeg desværre sige, at hvis der havde været et SF, om hvilket alle vidste, at det stod sammen i afgø-